

Sygn. akt III AUa 1773/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Ewa Stryczyńska

Sędziowie: SA Anna Kubasiak

SO del. Marcin Graczyk (spr.)

Protokolant: sekr.sądowy Karolina Majewska

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2017 r. w Warszawie

sprawy B. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

o wysokość kapitału początkowego

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 7 września 2015 r. sygn. akt XIV U 2899/11

I. oddala apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. na rzecz B. P. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Anna Kubasiak Ewa Stryczyńska Marcin Graczyk

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 września 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. z dnia 12 października 2011 r., nr (...) -2011 w ten sposób, że do ustalenia wartości kapitału początkowego B. P. uwzględnił okres od dnia 01 października 1981 r. do dnia 26 listopada 1981r. jako okres pracy zaliczany do okresu pracy w szczególnych warunkach oraz okresy od dnia 01 stycznia 1982r. do 31 stycznia 1982r., od dnia 01 lipca 1982r. do dnia 31 lipca 1982r., od dnia 01 września 1982r. do dnia 31 października 1982r., od dnia 01 grudnia 1982r. do dnia 31 grudnia 1982r. jako okresy składkowe.

Z uzasadnienia wyroku Sądu I instancji wynika, że decyzją z dnia 12 października 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ustalił kapitał początkowy B. P. na dzień 01.01.1999 r. Do ustalenia wartości kapitału początkowego Zakład przyjął: podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 842,05 zł; okresy składkowe łącznie w wymiarze: 28 lat i 24 dni, tj. 336 miesięcy. Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do 31.12.1998 r. wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 88,54 %, średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat wynosi 209 miesięcy. Kapitał początkowy na dzień 01.01.1999 r. wyniósł 118.281,46 zł. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy nie uwzględnił okresu od 01.10.1981 r. do 26.11.1981 r., tj. urlopu

wypoczynkowego po zakończeniu pracy za granicą, który jak wskazał ZUS nie jest objęty obowiązkiem opłacania składki na ubezpieczenie społeczne, w związku z powyższym nie jest okresem składkowym ani nieskładkowym. Ponadto organ rentowy nie uwzględnił okresów: od 01.01.1982 r. do 31.01.1982 r., od 01.07.1982 r. do 31.07.1982 r., od 01.09.1982 r. do 31.10.1982 r. oraz od 01.12.1982 r. do 31.12.1982 r., ze względu na brak informacji o świadczeniu pracy oraz osiągnięciu wynagrodzenia.

B. P. odwołał się od decyzji organu rentowego podnosząc, że nie zgadza się z nieuwzględnieniem przez organ rentowy wskazanych w decyzji okresów, gdyż jak twierdził nie było przerwy w zatrudnieniu w (...) w miesiącach styczeń, lipiec, wrzesień, październik i grudzień 1982 r., o czym świadczy świadectwo pracy. Odwołujący wskazał też, że w trakcie urlopu wypoczynkowego po zakończeniu pracy za granicą były za niego opłacane składki na ubezpieczenie. B. P. poinformował, że 02.09.2010 r. złożył wniosek o wcześniejszą emeryturę z uwagi na pracę w szczególnych warunkach i toczy się w tej sprawie postępowanie w Sądzie Okręgowym.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. wniósł o jego oddalenie i podał, że w myśl art. 173 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174, pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat. W myśl art. 116 ust. 5 ustawy emerytalnej do wniosku w sprawie przyznania świadczeń powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokość, określone w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego.

Organ rentowy podniósł, iż odwołujący przedstawił zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu w (...), a następnie zaświadczenie (...) w W., jednak w spornych miesiącach w 1982 r. odwołujący nie został wymieniony w listach płac, wobec czego ZUS uznał, że brak jest jednoznacznego potwierdzenia, że świadczył pracę w tych miesiącach oraz osiągał wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne. Organ rentowy podniósł także, iż okresu urlopu wypoczynkowego po powrocie z pracy za granicą nie został wymieniony jako składkowy lub nieskładkowy w ustawie emerytalnej, dlatego nie może zostać uwzględniony do stażu pracy odwołującego.

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę ustalił, że w okresach spornych tj. nieuwzględnionych w zaskarżonej decyzji do ustalenia wartości kapitału początkowego odwołujący był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w W. na stanowisku operatora dźwigu i kierowcy. Ze świadectwa pracy wystawionego przez to przedsiębiorstwo z dnia 1 sierpnia 1984r. wynika, iż B. P. był w nim zatrudniony w okresie od 03 września 1979 r. do 30 lipca 1984r. w charakterze operatora dźwigu i kierowcy. Przy czym w okresie od 1 kwietnia 1980r. do 30 września 1981r. wykonywał pracę za granicą na budowie elektrowni (...) w (...), gdzie zgodnie z zawartym porozumieniem został skierowany przez (...) w celu wykonywania pracy na stanowisku maszynisty żurawia samojezdnego. Po powrocie z pracy za granicą zgodnie ze skierowanym do odwołującego pismem z dnia 15 września 1981r. został mu udzielony urlop wypoczynkowy w okresie od 1 października 1981r. do 26 listopada 1981r. obejmujący 23 dni urlopu za 1980r. i 26 dni za rok 1981 r.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 13 września 2012 r. (sygn. XIV U 1772/10), którym Sąd Okręgowy w Warszawie przyznał odwołującemu od dnia 1 września 2010 r. prawo do wcześniejszej emerytury do okresów składkowych odwołującego uznanych za okres pracy w warunkach szczególnych został zaliczony cały okres jego zatrudnienia tj. od 03.09.1979 r. do 30.07.1984 r. w (...) w W.. Sąd Apelacyjny w Warszawie rozpoznając apelację od tego wyroku stwierdził, że niezaliczony przez organ rentowy okres urlopu wypoczynkowego B. P. od 1 października 1981 r. do 26 listopada 1981 r. należy zaliczyć do stażu pracy w szczególnych warunkach uprawniającego do emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej, powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 2012 r., sygn. akt II UK 82/12.

Sąd Okręgowy zważył, że odwołanie B. P. było zasadne. W myśl art. 173 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.), dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy.

Zgodnie z art. 174 ust. 1. cytowanej ustawy, kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt. 5,
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt. 1-4 i 6-12,

w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

Ustęp 3 ww. artykułu stanowi, iż podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu od dnia 1 stycznia 1980 r. do dnia 31 grudnia 1998 r.

W myśl art. 173 ust. 2 powołanej ustawy, kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat, natomiast stosownie do art. 185 ust. 1 i 2 ustawy przy ustalaniu wysokości emerytury dla osób nabywających prawo do emerytury w wieku określonym w art. 184 kapitał początkowy podlega przeliczeniu poprzez dodanie do okresów składkowych okresu równego różnicy pomiędzy wiekiem emerytalnym, o którym mowa w art. 24, a faktycznym wiekiem przejścia na emeryturę, przy czym okresy te ustala się z dokładnością do pełnego miesiąca.

Do ustalenia wartości kapitału początkowego B. P. organ rentowy nie uwzględnił okresu od 01.10.1981 r. do 26.11.1981 r., tj. urlopu wypoczynkowego po zakończeniu pracy za granicą oraz okresów: od 01.01.1982 r. do 31.01.1982 r., od 01.07.1982 r. do 31.07.1982 r., od 01.09.1982 r. do 31.10.1982 r. oraz od 01.12.1982 r. do 31.12.1982 r., ze względu na brak informacji o świadczeniu pracy oraz osiągnięciu wynagrodzenia przez odwołującego w tym czasie.

W prawomocnym wyroku wydanym przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie o sygn. akt XIV U 1772/10 do okresu pracy odwołującego jako okresu pracy w szczególnych warunkach zostały uwzględnione powyższe okresy. W ocenie Sądu I instancji wyrok w sprawie XIV U 1772/10 miał charakter prejudycjalny dla rozpoznawanej sprawy i stanowił podstawę rozstrzygnięcia.

Cały okres zatrudnienia odwołującego w (...) od 03 września 1979 r. do 30 lipca 1984r. został uznany za pracę w warunkach szczególnych, przy czym dodatkowo Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku podkreślił, iż okres urlopu wypoczynkowego B. P. od 1 października 1981 r. do 26 listopada 1981 r. udzielony po powrocie z pracy za granicą należało zaliczyć do stażu pracy w szczególnych warunkach uprawniającego do emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej, powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 2012 r., sygn. akt II UK 82/12. Dlatego też Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę za Sądem Apelacyjnym dokonał takiego sprecyzowania powyższego okresu urlopu wypoczynkowego odwołującego, który jest okresem składkowym, tak jak pozostałe okresy sporne. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 listopada 2012r. II UK 82/12 (OSNP 2013/19 - 20/230) wskazał, iż urlop wypoczynkowy immanentnie związany jest ze stosunkiem pracy, stąd wyłączenie go z okresu pracy w szczególnych warunkach musiałoby być wyraźnie uregulowane i uzasadnione, skoro to właśnie w czasie urlopu wypoczynkowego pracownik ma poprawić zdolność do pracy.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu I instancji sporne okresy winny być uwzględnione do ustalenia wartości kapitału początkowego zgodnie z przepisem art. 174 ust. 2 pkt 1 w myśl, którego przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy okresy składkowe, o których mowa w art. 6. Wbrew twierdzeniu organu rentowego prezentowanemu w pismach procesowych z dnia 01.12.2014 r. i z dnia 02.04.2015 r., prawomocnie zakończona sprawa o sygn. akt XIV U 1772/10 dotyczy okresów nie uwzględnionych w zaskarżonej decyzji, które uznaje za okres pracy w warunkach szczególnych, a okresy te są okresami składkowymi.

Organ rentowy zaskarżył apelacją wyrok Sądu I instancji w całości, zarzucając mu brak ustaleń faktycznych i nieuzasadnione zastąpienie ich rozstrzygnięciem Sądu w sprawie o sygn. akt XIV U 1772/10 oraz naruszenie prawa materialnego to jest art. 174 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez przyjęcie do ustalenia wartości kapitału początkowego okresu od dnia 01.10.1981 r. do 26.11.1981 r. jako okresu pracy zaliczanego do okresu pracy w szczególnych warunkach, gdy art. 174 przewiduje jedynie przyjęcie okresów składkowych lub nieskładkowych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy podkreślił, że Sąd I instancji wydając zaskarżone orzeczenie oparł się na rozstrzygnięciu jakie zapadło w sprawie o sygnaturze akt XIV U 1772/10. W wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. akt XIV U 1772/10 stwierdzono jednak, że „Spór w sprawie ograniczył się do ustalenia, czy odwołujący posiada ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach.” Wyrokiem tym przyznano odwołującemu się prawo do emerytury od dnia 1 września 2010 r. Brak było zatem rozstrzygnięcia dotyczącego ogólnego stażu pracy, a staż pracy w szczególnych warunkach jest liczony odmiennie niż okresy składkowe i nieskładkowe.

Organ podkreślił również, że art. 174 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie przewiduje uwzględnienia przy wyliczeniu kapitału początkowego okresów pracy w szczególnych warunkach. Kapitał jest wyliczany w oparciu o udowodnione okresy składkowe i nieskładkowe. Uwzględnienie okresów 01.01.1982-31.01.1982, 01.07.1982-31.07.1982, 01.09.1982-31.10.1982, 01.12.1982-31.12.1982 jest w sprawie sporne, bowiem brak jest informacji o świadczeniu pracy i osiągnięciu wynagrodzenia przez odwołującego się w tym czasie. Wyrok Sądu w sprawie o sygnaturze akt XIV U 1772/10 nie ma tym zakresie charakteru prejudycjalnego bowiem dotyczył innych kwestii. Wydając zaskarżone obecnie orzeczenie Sąd nie poczynił żadnych ustaleń w zakresie spornych okresów.

Odpowiedź na apelację wniesiona przez fachowego pełnomocnika odwołującego się, została zwrócona w trybie art. 132 § 1 k.p.c. Na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym w dniu 17 lutego 2017 r. pełnomocnik odwołującego się wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego się kosztów postępowania w II Instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje. Apelacja jest całkowicie bezzasadna i podlega oddaleniu. Wyrok Sądu I instancji odpowiada prawu, a ustalenia faktyczne poczynione w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy były wystarczające do wydania orzeczenia.

Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji organu rentowego, Sąd I instancji poczynił własne ustalenia faktyczne i oparł je również na ustaleniach wynikających z prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie o sygn. akt XIV U 1772/10, którym w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy był związany.

Z ustaleń Sądu I instancji wynika, że B. P. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w W. na stanowisku operatora dźwigu i kierowcy w okresie od 03 września 1979 r. do 30 lipca 1984r. W okresie od 1 kwietnia 1980r. do 30 września 1981r. wykonywał pracę za granicą na budowie elektrowni (...) w (...), gdzie zgodnie z zawartym porozumieniem został skierowany przez (...) w celu wykonywania pracy na stanowisku maszynisty żurawia samojezdnego. Po powrocie z pracy za granicą zgodnie ze skierowanym do odwołującego pismem z dnia 15 września 1981r. został mu udzielony urlop wypoczynkowy w okresie od 1 października 1981r. do 26 listopada 1981r. obejmujący 23 dni urlopu za 1980r. i 26 dni za rok 1981r.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 13 września 2012 r. (sygn. XIV U 1772/10), którym Sąd Okręgowy w Warszawie przyznał odwołującemu od dnia 1 września 2010 r. prawo do wcześniejszej emerytury do okresów składkowych odwołującego uznanych za okres pracy w warunkach szczególnych został zaliczony cały okres jego zatrudnienia tj. od 03.09.1979 r. do 30.07.1984 r. w (...) w W..

Sąd Apelacyjny w Warszawie rozpoznając apelację od tego wyroku w sprawie o sygn. akt III AUa 3957/12 stwierdził, że niezaliczony przez organ rentowy okres urlopu wypoczynkowego B. P. od 1 października 1981 r. do 26 listopada

1981 r. należy zaliczyć do stażu pracy w szczególnych warunkach uprawniającego do emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej, powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 2012 r., sygn. akt II UK 82/12.

Ustalenia wynikające z prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 września 2012 r., sygn. akt XIV U 1772/10 i Wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 września 2014 r. III AUa 3957/12 są wiążące zarówno dla stron procesu, to jest B. P. i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.. Są także wiążące dla Sądu rozpoznającego sprawę niniejszą. Zgodnie z treścią art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Orzeczenie prawomocne pociąga za sobą tę konsekwencję, że nikt nie może negować faktu istnienia orzeczenia i jego określonej treści, bez względu na to, czy był, czy też nie był stroną w postępowaniu, w wyniku którego zostało wydane to orzeczenie. Istnieje bowiem obowiązek poszanowania prawomocnego orzeczenia przez wszystkie sądy i organy państwowe, co nie pozwala tymże organom na bezpośrednią jego zmianę lub uchylenie przy okazji rozpoznawania innych spraw. Zgodnie z wynikającą z art. 365 § 1 k.p.c. zasadą prawomocności materialnej moc wiążąca rozstrzygnięcia zawartego w treści orzeczenia aktualizuje się w innym postępowaniu niż to, w którym wydane zostało orzeczenie, wówczas gdy w tym innym postępowaniu występują te same strony (choćby w odmiennych rolach procesowych), ale inny jest przedmiot drugiego procesu. Wówczas sąd rozpoznający między tymi samymi stronami kolejną sprawę musi przyjąć, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to wcześniej w prawomocnym wyroku. Moc wiążąca orzeczenia merytorycznego oznacza, iż w kolejnym postępowaniu, w którym pojawiła się konkretna kwestia, nie podlega ona już ponownemu badaniu, innymi słowy - przesądzenie we wcześniejszym wyroku kwestii o charakterze prejudycjalnym oznacza, że w procesie późniejszym kwestia ta nie może być już w ogóle badana (por. wyroki Sądu Najwyższego: 12 maja 2011 r., I PK 193/10, LEX nr 852766 oraz z 12 lipca 2002 r., V KKN 1110/00, LEX nr 74492 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie III AUa 1423/15 z dnia 5 sierpnia 2016r.).

Sąd Okręgowy w Warszawie w uzasadnieniu sprawy XIV U 1773/15 powołał się w swoich ustaleniach faktycznych na fakty już wcześniej ustalone prawomocnymi orzeczeniami. Co prawda nie powtórzył w swoim uzasadnieniu wszystkich faktów, które wynikały z uzasadnień przywołanych powyżej orzeczeń sądów Okręgowego i Apelacyjnego, jednak w ocenie Sądu Apelacyjnego nie stanowi to takiego uchybienia procesowego, które powodowałoby konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku lub jego zmianę.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że niezasadny jest zarzut sformułowany w apelacji przez organ rentowy, dotyczący braku ustaleń faktycznych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji przytoczył w uzasadnieniu okoliczności faktyczne ustalone w prawomocnych orzeczeniach, które wiązały sąd orzekający jak i strony procesu.

Zarzut naruszenia przepisu art. 174 ust. 2 ustawy z dnia o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że sentencja wyroku Sądu Okręgowego z dnia 07 września 2015 r. została sformułowana w sposób prawidłowy. Wynika z niej, że do ustalenia wartości kapitału początkowego B. P. uwzględnia się okresy:

- od dnia 01 października 1981r. do 26 listopada 1981r.
- od dnia 01 stycznia 1982r. do 31 stycznia 1982r.
- od dnia 01 lipca 1982r. do 31 lipca 1982r.
- od dnia 01 września 1982r. do 31 października 1982r.
- od dnia 01 grudnia 1982r. do 31 grudnia 1982 r.

Wszystkie wymienione okresy zostały przez Sąd I instancji zaliczone jako okresy składkowe. Sąd I instancji wskazując okres od 01 października 1981 r. do 26 listopada 1981 r. dodatkowo wskazał, że jest to okres zaliczony do okresu pracy w warunkach szczególnych. To dodatkowe określenie nie było konieczne i niepotrzebnie utrudnia zrozumienie sentencji orzeczenia. Jednak nie ulega wątpliwości, że okres zatrudnienia B. P. od dnia 01 października 1981 r. do dnia 26 listopada 1981 r. był okresem pracy w warunkach szczególnych. Okoliczność ta została ustalona prawomocnym orzeczeniem Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie XIV U 1772/10. W okresie tym odwołujący korzystał z urlopu wypoczynkowego. Okres ten na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest uważany za okres składkowy.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy zakwestionował prawidłowość zaliczenia do okresów składkowych pozostałych okresów zatrudnienia wymienionych w zaskarżonym wyroku. Organ podkreślił, że brak jest informacji, czy w okresach tych odwołujący świadczył wtedy pracę i uzyskiwał wynagrodzenie. W tym miejscu powtórzyć należy, że zarówno organ rentowy i Sąd I instancji byli związani ustaleniami prawomocnego wyroku w sprawie XIV U 1772/10. To właśnie z tego orzeczenia wynika, że okres zatrudnienia B. P. od 03 września 1979 r. do 30 lipca 1984r. w Przedsiębiorstwie (...) w W. był okresem pracy w warunkach szczególnych. Nadmienić należy, że analiza karty zasiłkowej znajdującej się w dołączonych do akt niniejszej sprawy (k 22 akt) prowadzi do wniosku, że w spornych okresach nie odnotowano żadnych okresów nieskładkowych.

Mając powyższe rozważania na względzie, na podstawie art. 385 k.p.c. - Sąd Apelacyjny oddalił apelację organu rentowego. Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego przed Sądem Apelacyjnym uzasadnia art. 98 k.p.c., ustanawiający zasadę odpowiedzialności za wynik procesu w związku z § 12 ust. 2 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. z dnia 25 lutego 2013r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 461).

Anna Kubasiak Ewa Stryczyńska Marcin Graczyk